

Arrest

nr. 286 989 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.M., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Achikzai, een dorp gelegen in het Alishang district van de provincie Laghman. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U woonde er met uw beide ouders, twee broers en vier zussen. Daarnaast woonde er nog één broer en twee zussen van u in Kabul. U ging tot de zevende graad naar school. U woonde uw gehele leven in Achikzai, een regio waar de taliban aanwezig waren. Uw broer, At., werkte als een beveiligingsagent voor de Australiërs in Kabul. Uw andere broer S., was werkzaam voor de Afghaanse lokale politie in het nabijgelegen district van Dawlat Shah. Op één januari 2019 verdween At., u vermoedt dat hij werd gedood door de taliban.

Later werd uw familie door de taliban gecontacteerd omtrent S.. De taliban wilden dat hij ophield met voor de Afghaanse lokale politie te werken. S. weigerde echter te stoppen met zijn werkzaamheden. Uw vader zei dit aan de taliban. S. keerde op een bepaald moment echter wel terug naar huis. Op 25 mei 2019 werd uw huis aangevallen door de taliban. S. kon ontsnappen maar uw vader raakte hierbij gewond aan zijn arm. U dook daarop enkele maanden onder bij een vriend. Vanwege de constante dreiging van de taliban besloot uw vader u uiteindelijk weg te sturen uit Afghanistan. Op 26 oktober 2019 verliet u Afghanistan. U verliet het land via Iran, waarna u naar Turkije ging om dan vervolgens de oversteek te maken naar Griekenland. Vandaaruit reisde u verder naar Macedonië en dan Kroatië. U zette uw reis verder naar Slovenië om zo Italië te bereiken. Tenslotte doorkruiste u Frankrijk vooraleer België te bereiken. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 7 september 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara en een vertaling, de taskara van uw broer At., een certificaat van waardering aan uw broer At. van de Australische ambassade en een attest ter staving van zijn werkzaamheden. Ook legt u het postpakket neer waarmee deze documenten werden verstuurd.

Op 15 april 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 mei 2021 tekende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV of de Raad) beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. U voegde geen nieuwe documenten toe aan het verzoekschrift gericht aan de Raad. Op 9 september 2021 trok de Commissaris-generaal de beslissing in naar aanleiding van de machtsovername van de taliban. Op 5 oktober 2021 werd uw beroep door de RvV verworpen. U legde sindsdien geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de vaststelling dat u aan psychologische problemen zou lijden, dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 10 maart 2021, geeft u aan zich goed te voelen en geen problemen te hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt door u ook geen melding gemaakt van ongemakken. Echter, bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud zegt u te kampen met psychologische moeilijkheden en een 'kort' geheugen te hebben. U verklaart dat u reeds tweemaal een psycholoog zou hebben bezocht en in totaal zes malen zou moeten gaan. U legt tot op heden geen attest neer ter staving van uw eventuele psychologische problemen. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 10 maart 2021. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U stelt dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood door de taliban. Uw manifest tegenstrijdige verklaringen maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 23 september 2020, stelt dat u op datum van 18 september 2020 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u geboren zou zijn op 8 maart 2004 en bij aankomst in België 16 jaar oud zou geweest zijn blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

U houdt voor dat uw problemen met de taliban begonnen op 1 januari 2019. Toen verdween uw broer At., u vermoedt dat hij werd ontvoerd door de taliban (CGVS p. 16). Vijf maanden later, op 20 mei 2019, werd uw huis aangevallen door de taliban vanwege de werkzaamheden van uw broer S. (CGVS p. 16). U stelt dat u hierna vijf maanden verbleef bij een vriend vooraleer u in de tiende maand van 2019 vertrok uit Afghanistan (CGVS p.6,16; Vragenlijst DVZ). Na uw vertrek verbleef u nog eens vier maanden in Turkije vooraleer u Europa kon bereiken (CGVS p. 19; Vragenlijst DVZ). Van deze chronologie blijkt echter niets te kloppen. Immers, uit een onderzoek van uw Facebook-profiel blijkt dat u reeds in 2018 in Turkije was (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map). Verdere foto's gedateerd tot augustus 2019 werden ook genomen in Turkije. U verklaart echter initieel dat u nochtans heel uw leven in Afghanistan had gewoond vooraleer u vertrok vanwege uw problematiek met de taliban (CGVS p. 6,12). Hetzelfde verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat u woonde in Alishang te Afghanistan van uw geboorte tot uw vertrek in de tiende maand van 2019 (Vragenlijst DVZ). Geconfronteerd met een foto van uzelf in Turkije, vertelt u plots een heel ander verhaal. U stelt dat u in 2018 wel degelijk in Turkije was (CGVS p. 18,19). U verbleef namelijk al bijna drie jaar lang in Turkije vooraleer u terug werd gedeporteerd en u het aan de stok kreeg met de taliban (CGVS p. 19). U zou dan vijf maanden in Afghanistan hebben verbleven na uw deportatie, waarvan maar twintig dagen in uw eigen dorp (CGVS p. 19,20). Dat u zulke essentiële informatie volledig verzweeg tijdens uw initiële gehoor op de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet sterk vermoeden dat u niet ter goeder trouw handelt. Er werd u immers gewezen op het feit dat u een correct zicht diende te geven op uw verblijfplaatsen binnen **en buiten** Afghanistan bij het begin van het persoonlijk onderhoud. Verder werd u ook gewezen op het belang van de waarheidsvertelling (CGVS p. 3). Desondanks deze klare taal heeft u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS met ook maar één woord gerept over uw eerdere verblijf in Turkije. Dat dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnt, behoeft weinig betoog. Daar u uw jarenlange verblijf in Turkije verzweeg, kan er van u immers weinig waarachtigheid worden verwacht. Deze vaststelling wordt bijgetreden door het feit dat uw gehele asielrelaas onmogelijk blijkt te zijn gebeurd naar aanzien van uw eerder verblijf in Turkije. Naar uw aangepaste verklaringen stelt u immers dat u zeker tot 2018 in Turkije verbleef, waarna u werd gedeporteerd naar Afghanistan (CGVS p. 20,21). U verklaart dan dat u in totaal nog eens zes maanden in Afghanistan was, waarvan vijf maanden in Herat en **twintig dagen** bij u thuis in Alishang (CGVS p. 20). Tijdens deze zes maanden zouden dan uw problemen met de taliban zich hebben voorgedaan (CGVS p.19,20,21). Dit gaat regelrecht in tegen de verklaringen die u eerder uiteenzette tijdens het vrije asielrelaas in uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U stelde immers dat uw broer verdween op 1 januari 2019, uw huis werd aangevallen op 25 mei 2019 waarna u nog vijf maanden verbleef bij een vriend in het Alikhail dorp, hetgeen zo een acht kilometer gelegen is van uw eigen dorp in Alishang (CGVS p.12,16). Er werd u tijdens het vrije relaas door het CGVS gevraagd of u ten tijde van deze problemen in Alishang was, waarop u affirmerend antwoordde (CGVS p. 16). Maar dit blijkt plots onmogelijk daar u volgens uw bijgestelde verklaringen amper twintig dagen in Alishang was, na uw deportatie vanuit Turkije naar Afghanistan (CGVS p. 19,20). De overige vijf maanden verbleef u in een volledige andere provincie, Herat (CGVS p. 20). In plaats van januari 2019 tot oktober 2019 in Alishang te hebben verbleven, was u amper twintig dagen in uw eigen provincie ten tijde van uw vermeende problemen. De overige tijd was u volgens uw laatste verklaringen in Herat, vijf maanden lang (CGVS p. 21,22). Er dienen ook hier echter twijfels te worden geuit, daar uw Facebook-uploads in Turkije gedateerd zijn van augustus 2019, hetgeen verdere vragen doet rijzen met betrekking tot de chronologie die u voorstelt (zie informatie toegevoegd aan blauwe map).

Eén ding staat vast, uw aangepaste verklaringen ondergraven de gehele chronologie van uw asielrelaas en doet blijken dat u nergens in de buurt was van uw eigen dorp ten tijde van uw ingeroepen problemen, mogelijk zelfs niet in Afghanistan. Geconfronteerd met de onmogelijkheid van uw verklaringen stelt u dat uw vervolging wel degelijk plaatsvond in de periode dat u werd teruggestuurd van Turkije naar Afghanistan (CGVS p. 19). Zoals hierboven werd uiteengezet, is dit compleet onmogelijk naargelang uw verklaringen en het bewijs verzameld op uw Facebook-profiel. Nogmaals geconfronteerd met de absurditeit van uw verklaringen, stelt u: "het leven is heel uitgebreid, ik ben hier en daar." (CGVS p. 21). Deze nietszeggende

platitudo biedt geen enkele duidelijkheid en kan allerminst overtuigen. U werd er meerdere keren op gewezen dat u de waarheid dient te vertellen, en uw verklaringen zo manifest tegenstrijdig zijn dat er geen geloof aan kon worden gehecht (CGVS p. 19,21). U blijft echter volharden in uw verklaringen, en stelt dat het probleem mogelijk ligt bij de data die u gaf (CGVS p. 21). Inderdaad, de data die u geeft zijn niet coherent. U geeft telkens zeer precieze data volgens de Gregoriaanse kalender, tot op de dag van uw problemen en vertrek. Zoals hierboven werd vastgesteld komen deze data geenszins overeen met uw overige verklaringen omtrent Turkije en uw deportatie terug naar Afghanistan. Dat u zulke precieze data kan geven, die volledig in strijd zijn met uw bijgestelde verklaringen, geeft de indruk dat deze data het resultaat zijn van een ingestudeerd relaas, dat u niet op een juiste wijze kan vertellen nadat uw verblijf in Turkije werd blootgelegd door het CGVS. U stelt verder dat u wel degelijk thuis was toen uw familie werd aangevallen door de taliban (CGVS p. 21,22). Dit gebeurde dan tijdens de twintig dagen dat u in Alishang was (CGVS p. 22). Nogmaals, dit strookt op geen enkele wijze met uw oorspronkelijke verklaringen waarin u stelde dat u van begin 2019 tot augustus in Alishang verbleef terwijl uw familie problemen had met de taliban. Daarbij getuigt het van een bijzonder toeval dat tijdens uw uiterst korte verblijf in Alishang uw huis net zou worden aangevallen door de taliban. Aan zulke toevallen kan enkel geloof worden gehecht indien uw verklaringen in dit verband geloofwaardig zijn, hetgeen allerminst het geval is.

Over uw initiële verblijf in Turkije kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. U stelt dat u niet weet wanneer u voor het eerst vertrok naar Turkije, enkel dat u er ongeveer drie jaar lang verbleef (CGVS p. 19,20). Gevraagd naar de redenen van uw initiële vertrek stelt u dat de taliban mensen rekruteerden, en u geen problemen wilde. Ook zou u een houten brug hebben kapotgemaakt waardoor een zekere S. u 'niet met rust ging laten' (CGVS p. 20,22). Van deze problemen maakte u merkwaardig genoeg geen enkel gewag tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en evenmin tijdens uw vrije relaas op het CGVS, desondanks u beide keren werd gezegd om al de problemen te vermelden die u Afghanistan deden ontvluchten (CGVS p. 16; DVZ-vragenlijst). Dat u dit naliet te doen boezemt weinig vertrouwen in de waarachtigheid van uw verklaringen.

Ten aanzien van uw vrees voor rekrutering door de taliban blijkt bovendien uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U geeft ook allerminst blijk van een persoonlijke vrees tot rekrutering, daar u enkel in algemene termen blijk geeft dat de mensen taliban uitnodigden tot hun groepering (CGVS p. 20). Over uw vermeende problemen met S. kan u ook enkel zeggen dat dit ver in het verleden was, dat u toen nog heel jong was. U weet niet hoeveel jaren geleden dit incident gebeurde (CGVS p. 20). De vaagheden omtrent de tijdsomkadering van al deze vermeende problemen, u weet zelfs niet wanneer u toen Afghanistan verliet, doet alvast de wenkbrauwen fronsen. U maakt hier ook een bijzonder vreemde bocht. U verklaart plots dat u, voor uw eerste vertrek uit Afghanistan, vijf maanden verbleef bij een vriend in Laghman (CGVS p. 22). U stelde echter steevast dat u vijf maanden bij uw vriend verbleef ten gevolge van de problemen die u meemaakte in 2019 (zie supra). Plots verkondigt u dat dit niet het geval was, maar u jaren voordien vijf maanden onderdook bij uw vriend in Laghman. U spreekt zichzelf wederom manifest tegen. Ook uw bijkomende verklaringen blijken te zijn aangetast door uw uiterst gebrekkige, tegenstrijdige chronologie. Uw twee asielrelazen, met name uw aangehaalde problemen uit 2019 en datgene wat u meemaakte voor uw eerste vertrek uit Afghanistan enkele jaren voordien, beginnen in elkaar over te lopen.

U kan op geen enkele manier uw persoonlijke vervolging op éénduidige wijze vertellen, hetgeen maakt dat er ook op dit punt geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Ook op andere punten schieten uw verklaringen tekort. Zo stelt u dat uw broer At. werkzaam was voor Australiërs als beveiliging in Kabul (CGVS p. 14, 15, 17, 18). U stelt dat hij hiermee begon in 2017 (CGVS p.

14). Uit de documenten die u voorlegt blijkt echter een ander verhaal. Uit een ontslagbrief blijkt dat At. werd ontslagen van deze betrekking in 2017 (CGVS p. 18). Deze vaststelling wordt geschraagd door het certificaat dat u neerlegt van de werkzaamheden van At., gedateerd van 25 januari 2016 tot 18 april 2017. Geconfronteerd hiermee stelt u dat hij voor een ander bedrijf begon te werken (CGVS p. 17,18). U heeft echter geen idee voor welk bedrijf hij dan zou zijn beginnen werken (CGVS p. 18). Enige documenten hiervan legt u ook niet neer (CGVS p. 18). Dit terwijl u wel degelijk in staat was om documentatie te verzamelen omtrent uw broers werkzaamheden, daar deze documenten in Kabul lagen bij zijn kompaan, waar At. ook bij verbleef (CGVS p. 17,18). Men zou dan ook verwachten dat u documenten zou kunnen neerleggen met betrekking tot de nieuwe betrekking van At., quod non. U stelt hierbij dat At. werd opgepakt met de andere documenten van het nieuwe bedrijf door de taliban (CGVS p. 15,18). Dit is echter een blote bewering van uwer zijde waarvoor u geen enkel bewijs heeft, u weet immers niets zeker over de eigenlijke ontvoering van At. (CGVS p. 15,17 en 18). Daarbij zou het geheel onlogisch zijn dat At. deze documenten zou meenemen onderweg naar huis van Kabul naar Alishang, daar hij geen enkel nut zou hebben aan deze documenten en hij een ernstig risico zou nemen door deze documenten mee te nemen. Uw gebrek aan documenten kan u aldus niet afdoende verklaren. Het feit dat u geen idee heeft voor welk bedrijf At. begon te werken en u hier geen documentatie van kan neerleggen, doet sterk twifelen dat uw broer At. nog steeds werkzaam was als beveiliging voor een buitenlandse organisatie. Zeker daar de documenten die u neerlegt het tegendeel doen vermoeden. Bovendien weet u vrijwel niets over de eigenlijke ontvoering van At.. U stelt dat uw broer werd ontvoerd door de taliban (CGVS p. 15,16,18). U baseert zich hier op de verklaringen van enkele personen die zagen dat iemand werd ontvoerd in Alishang (CGVS p. 15,16,18). U kan echter niet juist zeggen wie dit juist zag (CGVS p. 18). Niemand heeft uw broer ook herkend tijdens deze zogezegde ontvoering (CGVS p. 15,16,18). U speculeert enkel dat het om At. ging, daar mensen die voor de buitenlanders werken worden gedood door de taliban (CGVS p. 15,16). Ook de taliban maakten geen enkel vermelding van uw broer At. (CGVS p. 15). De ontvoering van At. is aldus op niets gebaseerd, buiten uw eigen verbeelding. Er is geen enkel concreet element dat er op wijst dat At. werkelijk werd ontvoerd door de taliban.

Wat betreft de werkzaamheden van uw broer S. blijft u uiterst oppervlakkig. Zo weet u niet wanneer hij bij de Afghaanse lokale politie begon te werken (CGVS p. 22). Men zou evenwel verwachten dat u hierover informatie zou verschaffen daar het de werkzaamheden van S. zijn die deels te wijten waren aan al uw problemen. Enige documenten kan u ook niet neerleggen van zijn werkzaamheden, evenmin kan u foto's neerleggen ter staving van de werkzaamheden van S.. Hier moet evenwel worden gesteld dat het loutere profiel van S. als al dan niet zijnde een lid van de Afghaanse lokale politie an sich geen reden is om in uw hoofde een reële en persoonlijke vrees vast te stellen. Aan uw persoonlijke vervolging vanwege de taliban kon er immers geen enkel geloof worden gehecht, daar uw verklaringen daaromtrent volkomen incoherent en tegenstrijdig zijn.

Het geheel van uw verklaringen is op zulke schrijnende wijze tegenstrijdig dat er op geen enkel punt van uw persoonlijke vervolging ook maar enig geloof kan worden gehecht. De waas die u gooide over uw eerdere verblijf in Turkije doet ook kwader trouw in uw hoofde vermoeden. Eens geconfronteerd met dit eerder verblijf vielen uw verklaringen in het honderd, en kon u geen coherente verklaringen verder afleggen. Er werd u meerdere malen gewezen op het feit dat u de waarheid moet vertellen, en er werd u meerdere malen de kans gegeven om uw manifest ongeloofwaardige verklaringen bij te stellen (CGVS p. 3,19,20,21). Desondanks dit gegeven blijft u volharden in uw verklaringen, ook al was er niet langer enige logica in te ontwaren. Dat u zo blijft volharden in datgene wat op geen enkele manier, in geen enkele omstandigheid geloofwaardig kan worden geacht, duidt in uw hoofde op een weerwil om medewerking te verlenen in het vaststellen van de waarachtigheid van uw verklaringen. Temeer daar u meerdere kansen kreeg om uzelf te verschonen. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De taskara die u neerlegt slaagt er niet in om uw manifest ongeloofwaardig relaas te remediëren. Uw identiteit en herkomst uit Alishang wordt op heden niet in vraag gesteld. De overige documenten die u neerlegt aangaande het profiel van uw broer werden eerder reeds besproken en zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, daar valse Afghaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie gemakkelijk verkrijgbaar zijn.

Verder haalt u psychologische problemen aan, maar deze wijzigen niets aan bovenstaande beslissing. Immers, bij de bewering dat u aan psychische problemen zouden lijden moet worden vastgesteld dat het

enkel bij een bewering blijft. U legt geen enkel attest neer ter staving van uw psychologische problematiek. U stelt dat uw haar uitvalt en dat u een kort geheugen zou hebben, maar blijft in gebreke bij enige medische attestatie hiervan. Het CGVS merkt ook op dat u geen enkel probleem had om uw relaas op een coherent wijze te vertellen, tot op het moment dat u werd geconfronteerd met uw eerder verblijf in Turkije. U kon steeds antwoord geven op de vragen gesteld door het CGVS en het persoonlijk onderhoud liep verder in normale omstandigheden. Wat betreft de medicatie die u beweert te nemen Quatral (vitaminesupplement), Locoide Crelo (zalf voor huidaandoeningen), Tetralizal (acne), Fusidin (zalf voor huidaandoeningen), blijken geen één van deze medicijnen een psychiatrische of neurologische toepassing te hebben. Het betreft vitamines en zalven voor verscheidene huidaandoeningen. Van deze medicatie legt u trouwens evenmin enig medisch attest neer. Gezien het bovenstaande, kan er dan ook geen werkelijke psychologische problematiek in uw hoofde worden vastgesteld.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 10 maart 2021 plaatsvond, voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw **individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban.

Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou

tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Hoewel u aangeeft te kampen met psychische moeilijkheden, kunnen deze problemen evenmin beschouwd worden als dat u bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legt bovendien geen stukken neer die uw mentale moeilijkheden zouden kunnen staven.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans

35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker betoogt dat een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Hij zet in het verzoekschrift het volgende uiteen:

“4 De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

4.1. tegenstrijdigheden – onvolkomenheden in het relaas

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verklaringen van verzoeker absurd zijn, doch stelt tegelijkertijd dat verzoeker mentaal en psychisch in orde zou zijn.

Tijdens het relaas dat verzoeker aflegde, maakte hij aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn facebookprofiel bekend; verzoeker was voorafgaandelijk ingelicht dat hij diende mee te werken en dat een vraag over een facebookprofiel tot de mogelijkheden behoorde.

Zonder aarzelen leidde hij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar dit profiel.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dan vast dat het relaas dat verzoeker had verteld, in tijd niet klopte met de tijdslijn in facebook en dat verzoeker langer in Turkije was verbleven dan hij initieel had aangeduid.

Dit zorgde uiteraard voor verwarring en verzoekers verklaring bleek niet 100% correct, doch hij was altijd waarachtig. Hij wist dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar zijn profiel zou vragen, hij toonde de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wat zijn profiel was en wist dus ook dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen via dit profiel zijn tijdslijn kon reconstrueren.

De openheid van verzoeker hierover, benadrukt zijn wil om zo duidelijk en eerlijk mogelijk zijn verhaal te vertellen en het gegeven dat er data niet corresponderen met de eerder vertelde data, maakt niet dat hij automatisch ongeloofwaardig is, laat staan absurd.

De verwarring bij verzoeker ligt in het trauma dat hij meedraagt en het spreekt voor zich dat op een maandenlange, zelfs jarenlange toch, de data zich minder scherp stellen.

Wat absurd zou zijn is dat verzoeker, wetende dat zijn tijdslijn niet strookt met de tijdslijn die via facebook te raadplegen is, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn facebookprofiel zou tonen.

Zou verzoeker, wetende dat beide tijdslijnen niet corresponderen, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zo makkelijk naar dit profiel wijzen? Uiteraard niet. Als hij besef had van het verschil, dan had hij het profiel voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verborgen, of minstens verzwegen dat hij er één had.

In tegenstelling dus met wat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweert, is de openheid van verzoeker net het bewijs van zijn reële wedervaren en vrees én ook het bewijs dat hij psychische problemen heeft en met een trauma kampt.

Verzoeker brengt ten overvloede nog het attest bij dat de psychologe opstelde; zij bevestigt zijn wankel psychische gesteldheid.

Feit dat hij zo openlijk en tegenstrijdige verklaringen aflegt, maakt dat hij wel geloofwaardig is en dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de tegenstrijdigheden niet louter als absurd kan betitelen, zonder de kwetsbare psychische toestand van verzoeker in aanmerking te nemen.

Het kan immers niet ontkend worden dat de talloze stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn relaas, zijn relaas ondersteunen.

Het is dan ook duidelijk dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onterecht verzoekers relaas absurd en ongegrond noemt, zonder in te gaan op de reële vrees en zonder rekening te houden met de toestand van verzoeker.

4.2 nieuwe stukken

Ondertussen ontving verzoeker ook een aantal documenten van zijn broer die hij liet vertalen.

Verzoeker voegt ze bij als stuk; Ze logenstraffen alleszins dat verzoeker loog.

De stukken zijn dankbrieven van de werkgever van de broer van verzoeker; ze tonen de waarachtigheid aan van het relaas van verzoeker.

Ook hogere legerleiding bedankt de familie.

De stukken verdienen minstens om onderzocht te worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en ondergeschikt verzoekt verzoeker het dossier dan ook terug over te leggen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

4.3 Subsidiare bescherming

De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt en dat verzoeker een netwerk heeft in Kabul en hij er geen risico loopt.

De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ontwijkt zo dat hij dient te onderzoeken of verzoeker al dan niet risico loopt in Achikzai, provincie Laghman.

De gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst voor de evaluatie van de veiligheidssituatie naar het "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from afghanistan".

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen er voetstoots van uitgaat dat verzoeker kan bogen op een netwerk in de hoofdstad Kabul, is niet correct.

Verzoeker heeft er nog wel zussen wonen, maar volgens de Afgaanse traditie behoren zij niet meer tot zijn familie en zal hij van zijn schoonfamilie dus geen hulp ontvangen;

Zijn broers zijn dood en vermist; verzoeker is gans alleen in Kabul.

Bovendien heeft hij, behoudens zijn vlucht altijd in het dorp Achikzai gewoond en het is niet ernstig dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelfs geen onderzoek doet naar de provincie Laghman.

Het lijkt er eerder op dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, ervan uitgaande dat verzoeker loog over zijn verhaal gelet op de "absurde" tegenstellingen, hem de mogelijkheid wenst te ontnemen om aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien is de veiligheidssituatie in Laghman zorgwekkend, zoals ook blijkt uit het EASO rapport en is het stuitend dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelfs niet rept over de veiligheidssituatie.

Samengevat kan worden gesteld dat er weldegelijk een zeer ernstige onveiligheidssituatie is in Laghman en dat de gemachtigde van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook volstrekt onterecht geen subsidiaire bescherming gunt aan verzoeker;

Minstens dient het dossier terug te worden gezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een grondig onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in de streek waarvan verzoeker afkomstig is."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Attest psychologe

4. Vertaalde geloofsbriefen".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat zijn openheid over zijn Facebookprofiel net aantoont dat hij zo duidelijk en eerlijk mogelijk zijn verhaal wil vertellen en dat het gegeven dat er bepaalde data niet corresponderen niet automatisch maakt dat hij ongeloofwaardig is. Verzoeker meent dat zijn openheid net het bewijs is van zijn reële wedervaren en vrees, alsook het bewijs dat hij met psychische problemen en trauma kampt.

Vooreerst dient vastgesteld dat verweerder verzoekers voorgehouden psychologische situatie in acht heeft genomen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Inzake de psychologische problemen van verzoeker stelt de bestreden beslissing als volgt:

“Wat betreft de vaststelling dat u aan psychologische problemen zou lijden, dient te worden vastgesteld dat u nog steeds bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op 10 maart 2021, geeft u aan zich goed te voelen en geen problemen te hebben. Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt door u ook geen melding gemaakt van ongemakken. Echter, bij het afsluiten van het persoonlijk onderhoud zegt u te kampen met psychologische moeilijkheden en een ‘kort’ geheugen te hebben. U verklaart dat u reeds tweemaal een psycholoog zou hebben bezocht en in totaal zes malen zou moeten gaan. U legt tot op heden geen attest neer ter staving van uw eventuele psychologische problemen. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 10 maart 2021. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

[...]

Verder haalt u psychologische problemen aan, maar deze wijzigen niets aan bovenstaande beslissing. Immers, bij de bewering dat u aan psychische problemen zouden lijden moet worden vastgesteld dat het enkel bij een bewering blijft. U legt geen enkel attest neer ter staving van uw psychologische problematiek. U stelt dat uw haar uitvalt en dat u een kort geheugen zou hebben, maar blijft in gebreke bij enige medische attestatie hiervan. Het CGVS merkt ook op dat u geen enkel probleem had om uw relaas op een coherent wijze te vertellen, tot op het moment dat u werd geconfronteerd met uw eerder verblijf in Turkije. U kon steeds antwoord geven op de vragen gesteld door het CGVS en het persoonlijk onderhoud liep verder in normale omstandigheden. Wat betreft de medicatie die u beweert te nemen Quatral (vitaminesupplement), Locoide Crelo (zalf voor huidaandoeningen), Tetralizal (acne), Fusidin (zalf voor huidaandoeningen), blijken geen één van deze medicijnen een psychiatrische of neurologische toepassing te hebben. Het betreft vitamines en zalven voor verscheidene huidaandoeningen. Van deze medicatie legt u trouwens evenmin enig medisch attest neer. Gezien het bovenstaande, kan er dan ook geen werkelijke psychologische problematiek in uw hoofde worden vastgesteld.

[...]

Hoewel u aangeeft te kampen met psychische moeilijkheden, kunnen deze problemen evenmin beschouwd worden als dat u bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legt bovendien geen stukken neer die uw mentale moeilijkheden zouden kunnen staven.”

Niettegenstaande verzoeker tijdens de administratieve procedure geen medisch of psychologisch attest heeft neergelegd ter adstructie van zijn voorgehouden psychologische problemen, heeft verweerder gelet op het voorgaande wel degelijk rekening gehouden met verzoekers voorgehouden geestestoestand.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift – voor het eerst – een psychologisch attest neer, opgesteld door psycholoog en psychotherapeut/gezinstherapeut D.L.. Hieruit blijkt onder meer dat verzoeker psychisch kwetsbaar is en duidelijke symptomen vertoont van PTSS (posttraumatische stressstoornis). Er wordt tevens melding gemaakt van onrustgevoelens, irritaties, verwardheid en leegte. Het attest brengt verzoeksters psychologische problemen in verband met de oorlogssituatie en gebeurtenissen in Afghanistan, de gebeurtenissen aan de Turks-Iraanse grens, zijn gevangenschap in Griekenland en de druk die hij ervaart vanuit het thuisland om succesvol te zijn.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR),

Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

In de mate dat het psychologisch attest gewag maakt van verzoekers psychische problemen kan hieruit niet worden afgeleid dat hij niet in de mogelijkheid is ten volle mee te werken aan de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming, noch dat verzoekers psychische problematiek hem verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van zijn verzoek om internationale bescherming.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in staat is aan het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming bij te dragen. Verzoeker kon gedurende de procedure antwoorden op alle vragen van de respectievelijke gehoren (verklaringen DVZ van 16 november 2020; vragenlijst CGVS van 16 november 2020; persoonlijk onderhoud van 10 maart 2021). De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Hoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud melding maakte van zijn psychische situatie, heeft hij tijdens de onderhouden op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van zijn psychologische problemen. Het omstandige persoonlijk onderhoud bij verweerder nam 3 uur in beslag (van 14u15 tot 17u35) en betreft aldus een ook valabel referentiepunt zonder dat verweerder of de Raad in de plaats treedt van de medische beroepsbeoefenaar.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de dossierbehandelaar hiermee rekening houdt.

Het loutere feit dat verzoeker zijn Facebookprofiel openstelt voor de dossierbehandelaar, terwijl de inhoud van dit profiel niet in overeenstemming is met zijn verklaringen inzake zijn reisweg en asielrelaas, toont dan ook niet aan dat verzoekers psychologische toestand dermate is dat hij in de onmogelijkheid is om deel te nemen aan onderhavige procedure.

Aldus blijkt dat verzoeker in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief en op volwaardige wijze aan deel te nemen.

Voor zover het psychologisch attest verzoekers psychologische problemen in verband brengt met de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, dient opgemerkt dat een psycholoog weliswaar kan vaststellen dat verzoeker aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch zich hiervoor grotendeels baseert op verzoekers verklaringen en niet kan inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die verzoeker in Afghanistan gehad zou hebben (gehad). Waar psychologen zich uitspreken over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van verzoekers psychische gezondheidstoestand, doen zij aan waarheidsvinding, hetgeen niet tot hun bevoegdheden of opdracht behoort.

Het psychologisch attest en verzoekers psychologische problemen geven bijgevolg geen nuttige en dienstige verklaring of verschoning voor de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent verzoekers misleidende verklaringen, de ongerijmdheid ervan en de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

5. Verzoekers openheid met betrekking tot zijn Facebookprofiel en zijn psychische problemen vormen – gelet op het voorgaande – geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane terechte en pertinente vaststellingen.

De Raad sluit zich na kennisname van de elementen in het administratief dossier aan bij de vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing.

Dienvolgens blijkt:

- verzoeker heeft het CGVS trachten misleiden omtrent zijn identiteit en heeft zich onterecht voorgedaan als minderjarige;
- verzoekers verklaringen inzake de chronologie van de gebeurtenissen – met name de aanvang van de problemen met de taliban op 1 januari 2019, de verdwijning van zijn broer At., de aanval op verzoekers huis door de taliban, verzoekers vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf in Turkije – zijn strijdig met de inhoud van verzoekers Facebookprofiel, waaruit blijkt dat hij reeds in 2018 in Turkije was (vragenlijst CGVS; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 12, p. 16);

- verzoeker wijzigt zijn relaas naarmate hij geconfronteerd wordt met een foto van zichzelf in Turkije en gaat zo regelrecht in tegen de verklaringen die hij eerder uiteenzette tijdens zijn vrije asielrelaas in zijn persoonlijk onderhoud en tegen de chronologie van zijn asielrelaas (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-21);
- de vaststelling dat verzoeker telkens zeer precieze data geeft, die echter volledig in strijd zijn met zijn bijgestelde verklaringen, is een manifeste aanduiding dat deze data het resultaat zijn van een ingestudeerd relaas en dat verzoeker dit niet op juiste wijze kan vertellen nadat verzoekers verblijf in Turkije werd blootgelegd door het CGVS;
- verzoekers verklaringen over zijn initiële verblijf in Turkije kunnen evenmin overtuigen, gezien hij niet weet wanneer hij voor het eerst vertrok naar Turkije en heeft nagelaten zijn voorgehouden redenen voor zijn vertrek bij de DVZ en tijdens zijn vrij relaas te vermelden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, p. 19-20).

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het verwijzen naar zijn psychologische problemen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. De door verzoeker bijgebrachte brieven van de werkgever van zijn broer S. kunnen de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoekers geheel ongeloofwaardig asielrelaas niet doen ombuigen. Deze brieven worden slechts bijgebracht in de vorm van kopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen authenticiteitswaarde kan worden gehecht. Tevens blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, aangezien valse Afghaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie gemakkelijk verkrijgbaar zijn. Bovendien moet een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*. Blijkens de bestreden beslissing kunnen verzoekers uiterst oppervlakkige verklaringen met betrekking tot de werkzaamheden van zijn broer S. niet overtuigen, terwijl wel redelijk is te verwachten dat verzoeker hierover informatie zou verschaffen omdat zijn eigen problemen beweerdelijk te wijten zijn aan het werk van S.. Daarbij wordt terecht gesteld dat het loutere profiel van S. als al dan niet zijnde een lid van de Afghaanse lokale politie op zich geen reden is om in hoofde van verzoeker een reële en persoonlijke vrees vast te stellen.

Aan verzoekers persoonlijke vervolging vanwege de taliban kon er immers geen enkel geloof worden gehecht, aangezien verzoekers verklaringen daaromtrent volkomen incoherent en tegenstrijdig zijn.

7. Verzoeker laat de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar verweerder motiveert:

*“Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het HvJ: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj*, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het HvJ volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, blijkt dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een lezing van alle objectieve landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande preciaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Ingevolge de analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

11. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS